

Rotterdam

Zelfs als het wolkeloos is, wordt er nergens in de Lage Landen zozeer aan de wolken gekrabd als in Rotterdam, met nog een prestigieuze toren in wording die na voltooiing naar verluidt tot wel tweehonderdvijfenzeventig meter reikt.

Maar het is niet die on-Nederlandse skyline van Babylonische proporties waaraan ik stante pede denk als het over de Maasstad gaat.

Ook de gracieus dribbelende linksbuiten van Feyenoord, de boksende goudenmedaillewinnaar op de Olympische Spelen, de roemruchte nachtburgemeester annex poëet en de veelgeprezen net vertrokken oud-burgemeester dienen zich niet allereerst aan.

En het zij mij hopelijk vergeven dat ik Rotterdam ook niet een-twee-drie associeer met een niet-lullen-maar-poetsenmentaliteit, noch met het gedachtegoed van de augustijner kanunnik Erasmus, ook al ben ik het hartstikke eens met diens uitspraak dat wie niet dartelt slechts een korte jeugd beleeft.

Nee, wat me direct te binnen schiet is iets anders, omdat ik als blij gestemd jare zestigjochie uit een Zuidoost-Noord-Brabants dorp met een excentrieke oudoom in zijn middenklassenautootje, de mythische truttenschudder met jarretelaandrijving, mee mocht naar een negentiende-eeuwse dierentuin.

Als toegewijd Vlaamsereuzenhouder kon ik er kennismaken met exotische dieren en lachte ik me er een krieb, toen ik iemand over de rinoceros hoorde zeggen: "Kijk die zinksnijder op zijn kneiter!", een uitspraak die mijn oom nadien elk jaar te berde bracht, zodra hij de mijter op het hoofd van Sinterklaas ontwaarde.

Blijdorp dus, waar hemelbestormende wolkenkrabbers vlakbij zijn, maar waar je desalniettemin nog altijd vlak bij de natuur bent, werd voor mij synoniem met Rotterdam.